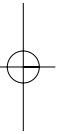
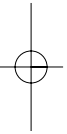
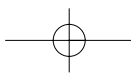

Matas IR Amadu

SUDOMINTI BENDRADARBIAVIMU VYSTYMOŠI LABUI

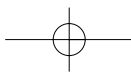

SVARBI PASTABA

Šios knygos turinys (tekstas ir iliustracijos) nebūtinai atspindi Europos Komisijos nuomonę.
Šią knygą arba jos dalis leidžiama kopijuoti tik aiškiai nurodant jos leidėją.

© Europos Bendrijos

Šioje knygelėje pasakojamas nutikimas, kokius aš labai mėgdavau pasakoti savo dviem vaikams.

Šiandien jie jau suaugę, o aš esu Europos Sąjungos komisaras, atsakingas už **bendradarbiavimą vystymosi labui ir humanitarinę pagalbą**.

Šie žodžiai tau gali pasirodyti keistoki, tačiau jie labai reikšmingi.

Jie paprasčiausiai reiškia tai, jog mes visi gyvename toje pačioje planetoje, todėl normalu, kad turtingesnieji padeda neturtingiesiems – kiek kas gali.

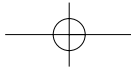
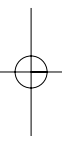
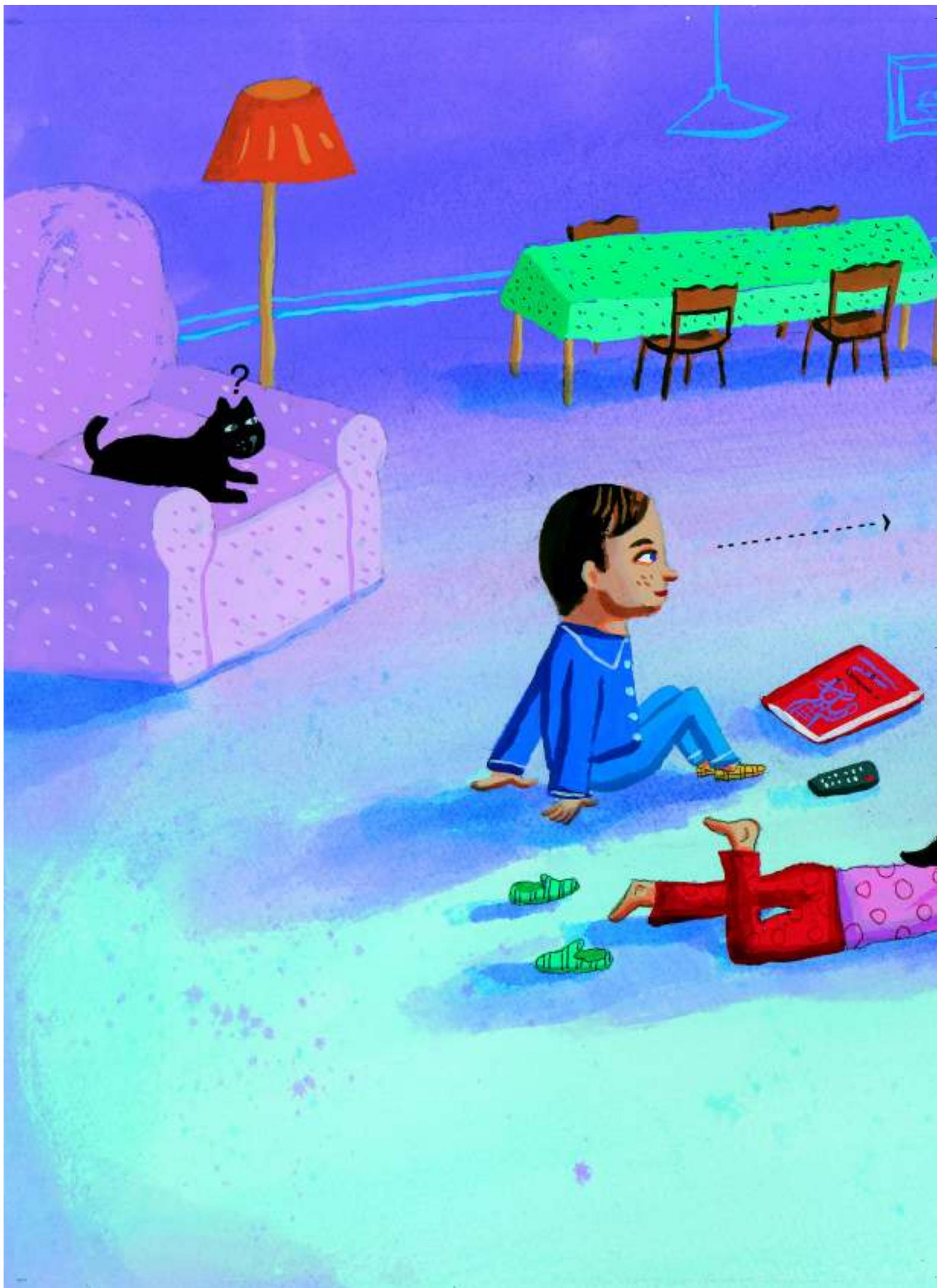
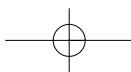

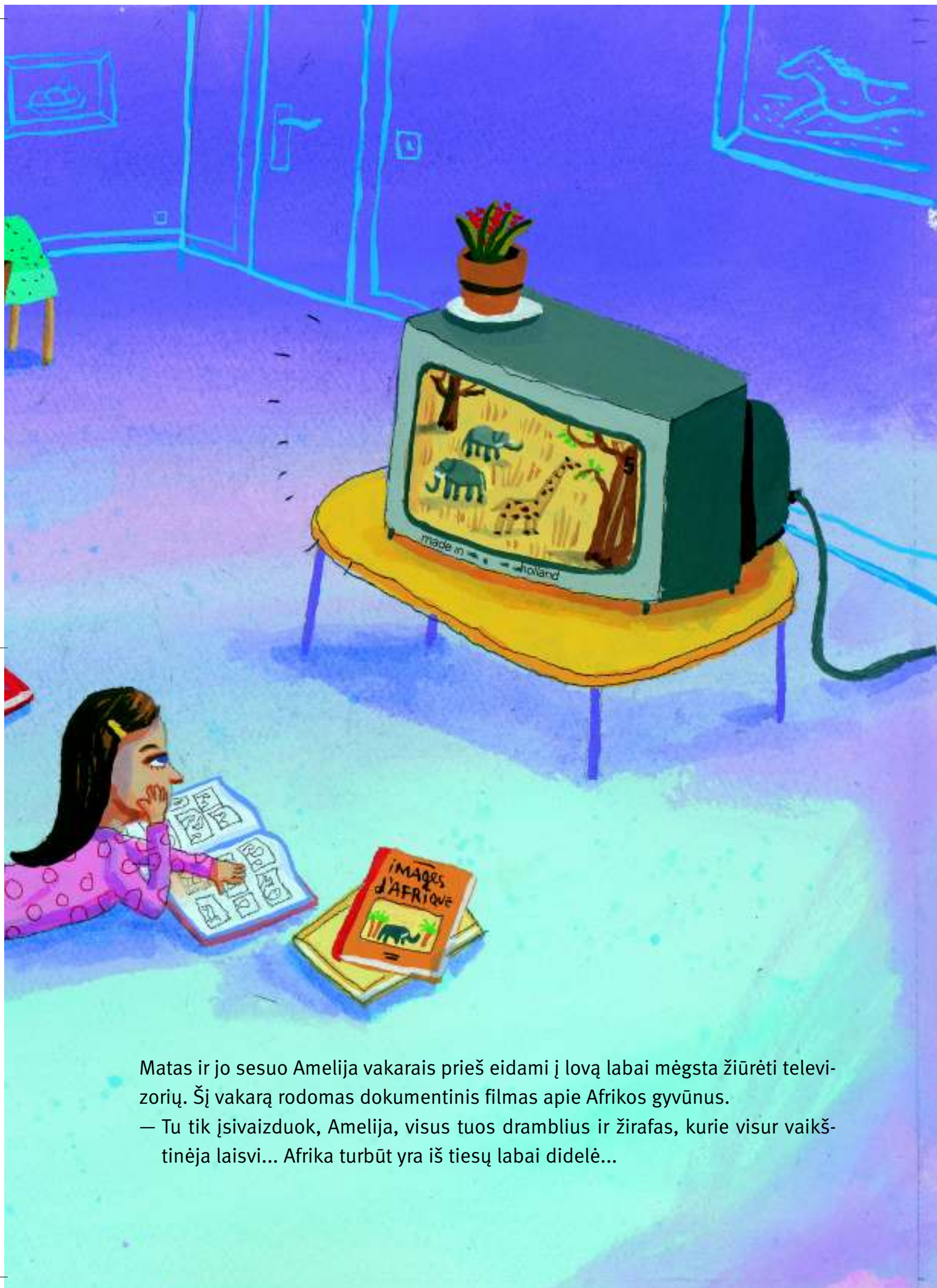
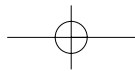
Galbūt skaitydamas šį pasakojimą tu tai geriau suprasi ir užsimanysi, kaip ir mes, suaugusieji, ko nors imtis.

Louis Michel

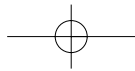
EUROPOS KOMISIJOS NARYS,
ATSAKINGAS UŽ VYSTYMĄSI IR HUMANITARINĘ PAGALBĄ

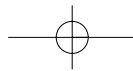

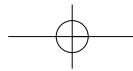
Matas ir jo sesuo Amelija vakarais prieš eidami į lovą labai mėgsta žiūrėti televizorių. Šį vakarą rodomas dokumentinis filmas apie Afrikos gyvūnus.

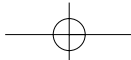
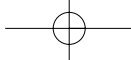
— Tu tik įsivaizduok, Amelija, visus tuos dramblius ir žirafas, kurie visur vaikštinėja laisvi... Afrika turbūt yra iš tiesų labai didelė...

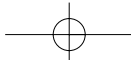
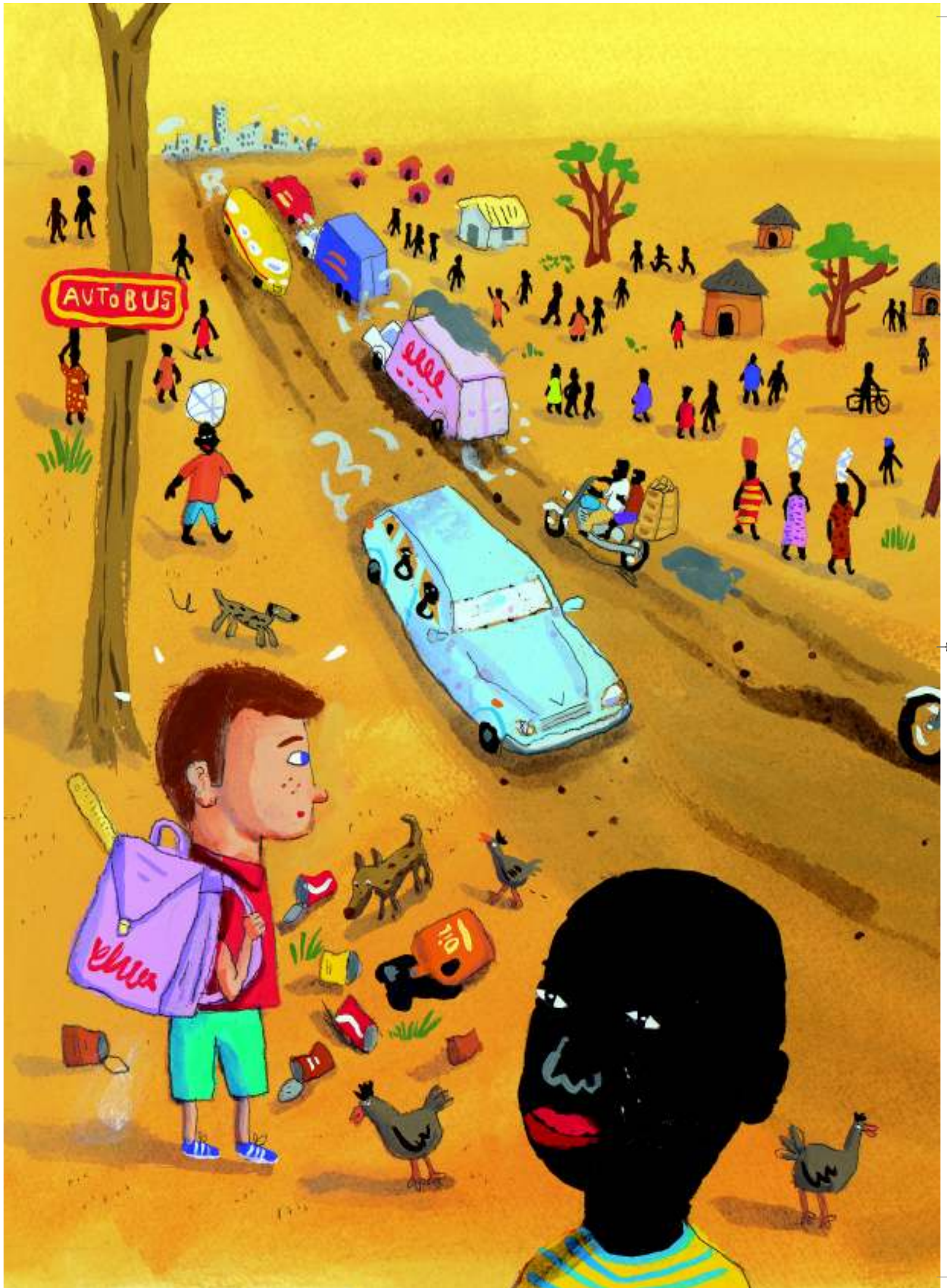
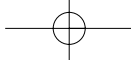

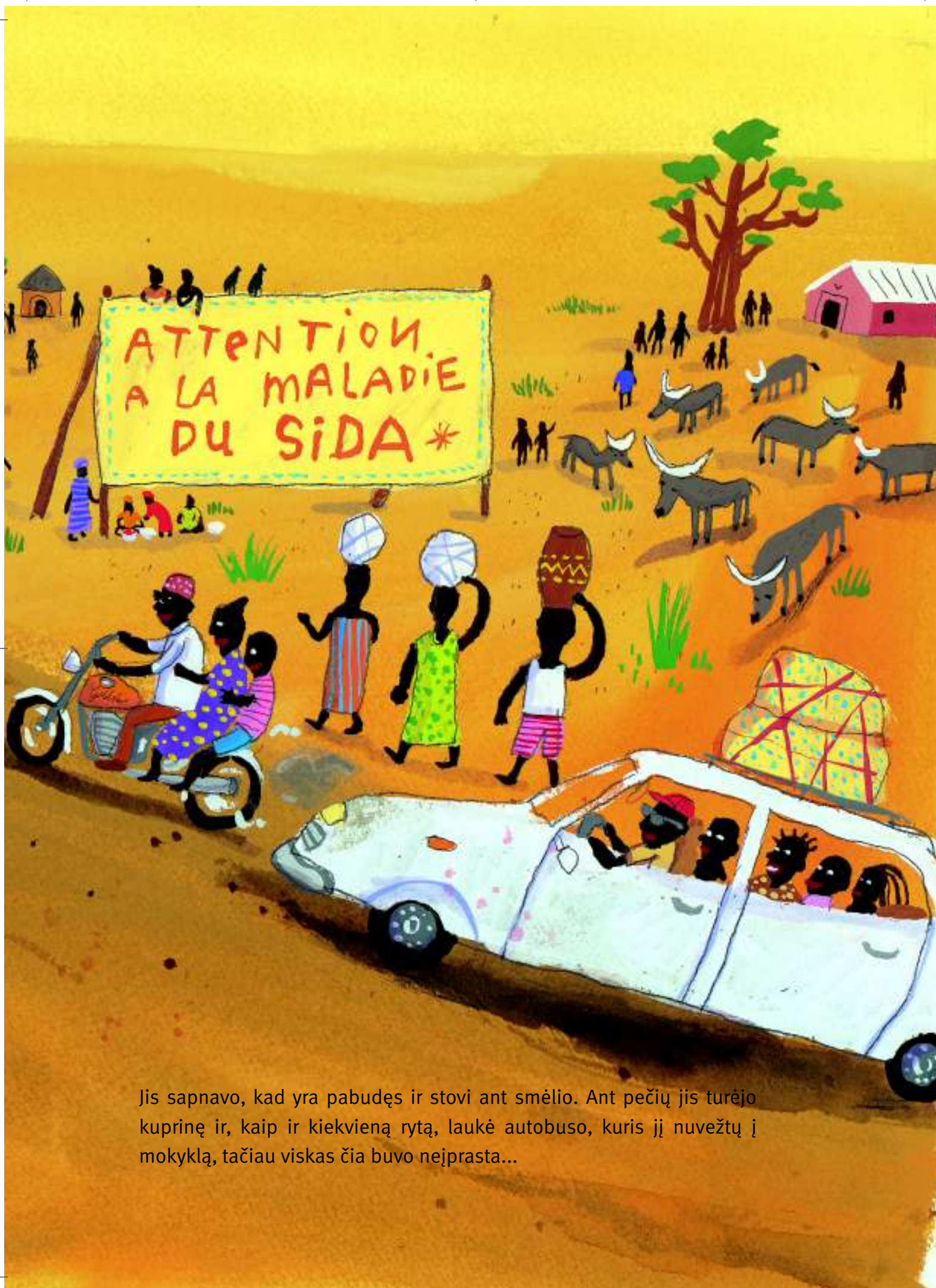
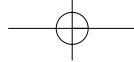
Tą vakarą Matas užmigo labai greitai ir **susapnavo**, kad buvo Afrikoje. Tačiau, keista, Afrika buvo visai ne tokia, kokią jis matė per televiziją...

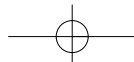

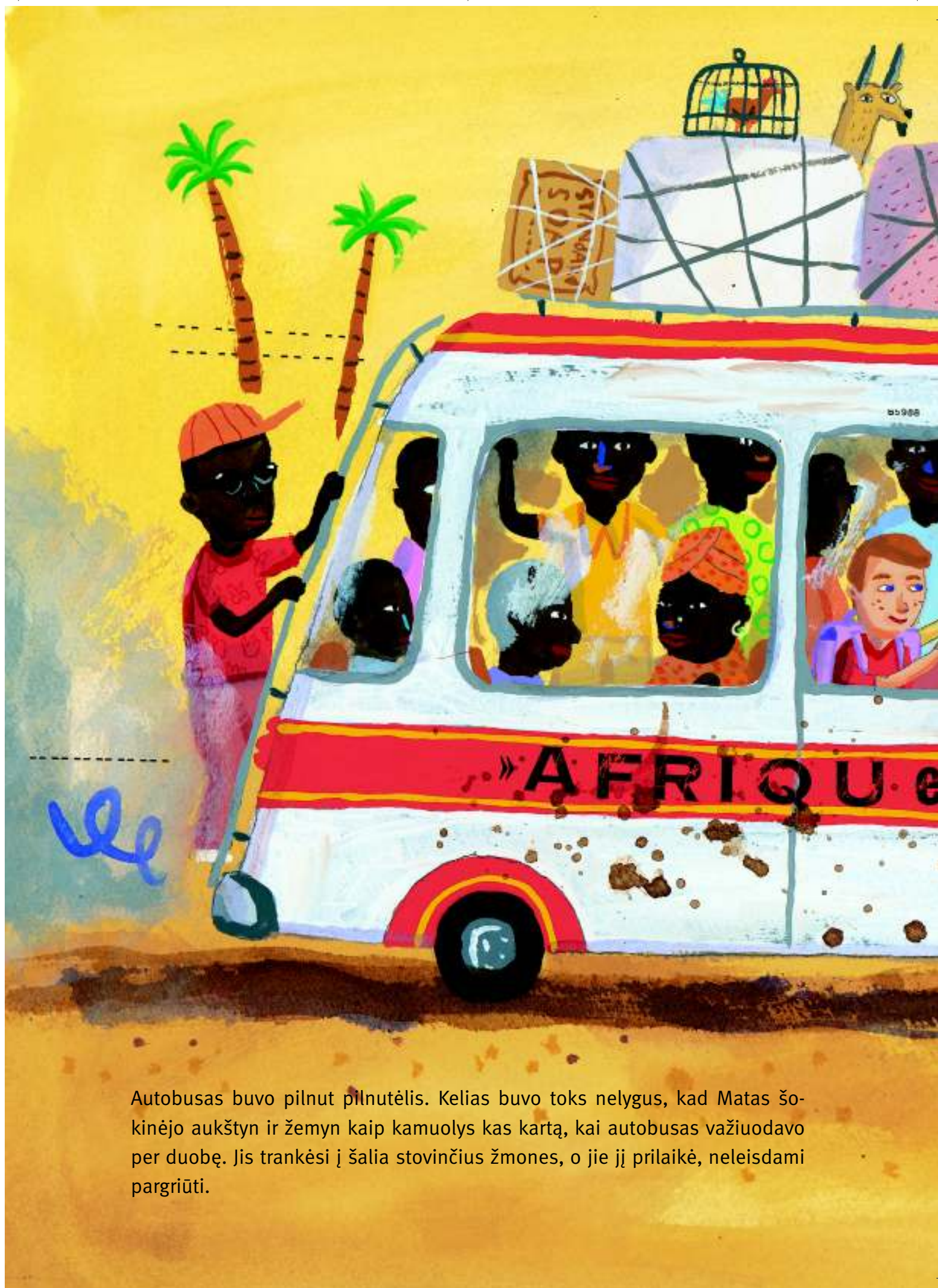
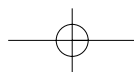

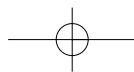

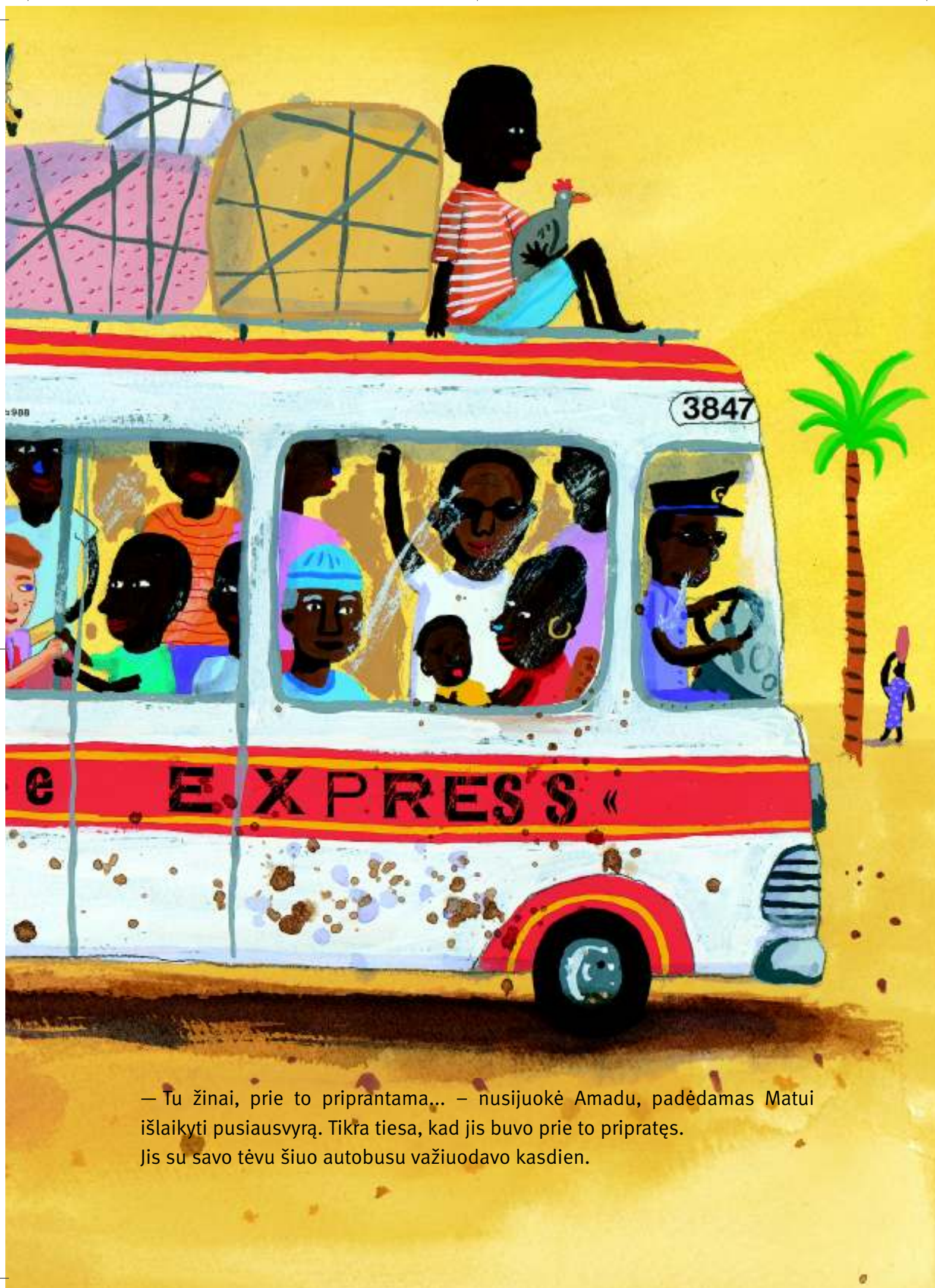
Jis sapnavo, kad yra pabudęs ir stovi ant smėlio. Ant pečių jis turėjo kuprinę ir, kaip ir kiekvieną rytą, laukė autobuso, kuris jį nuvežtų į mokyklą, tačiau viskas čia buvo nejprasta...

Autobusas buvo pilnut pilnutėlis. Kelias buvo toks nelygus, kad Matas šokinėjo aukštin ir žemyn kaip kamuolys kas kartą, kai autobusas važiuodavo per duobę. Jis trankėsi į šalia stovinčius žmones, o jie jį prilaikė, neleisdami pargriūti.

— Tu žinai, prie to priprantama... – nusijuokė Amadu, padėdamas Matui išlaikyti pusiausvyrą. Tikra tiesa, kad jis buvo prie to pripratęs. Jis su savo tėvu šiuo autobusu važiuodavo kasdien.

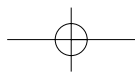
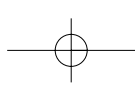
Kitame kaime Amadu tėvas išlipo iš autobuso. Jis dirbo didelėje kakavos plantacijoje. Iš autobuso kartu su juo išlipo ir keletas Mato ir Amadu amžiaus vaikų. Matą tai truputį nustebino:

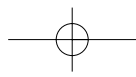
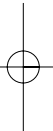
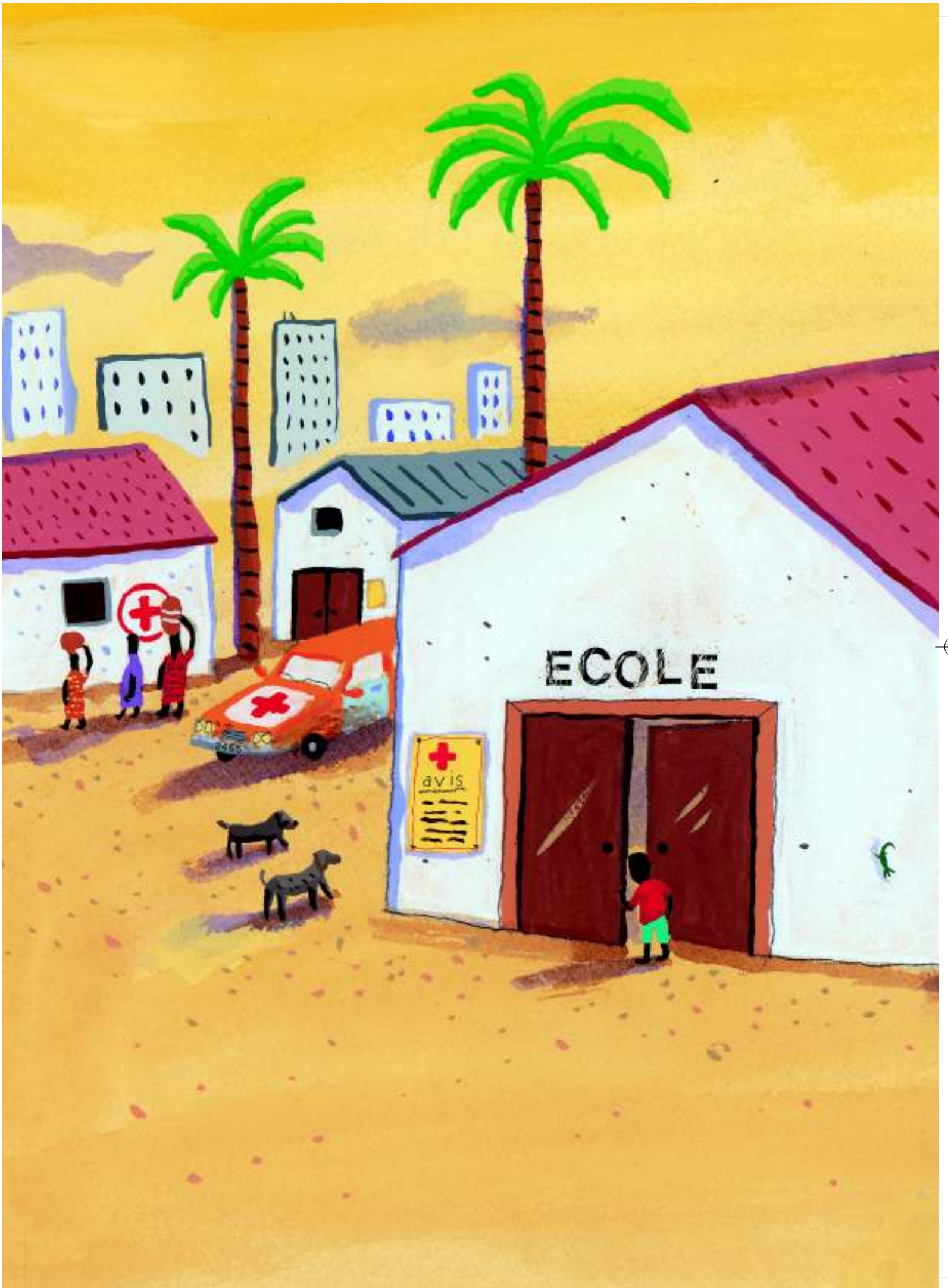
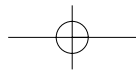
— Kur jie eina?

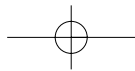
— Dirbti į plantaciją, kaip ir mano tėvas...

Amadu šyptelėjo:

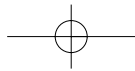
— Tu žinai, prie to priprantama...

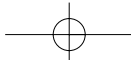
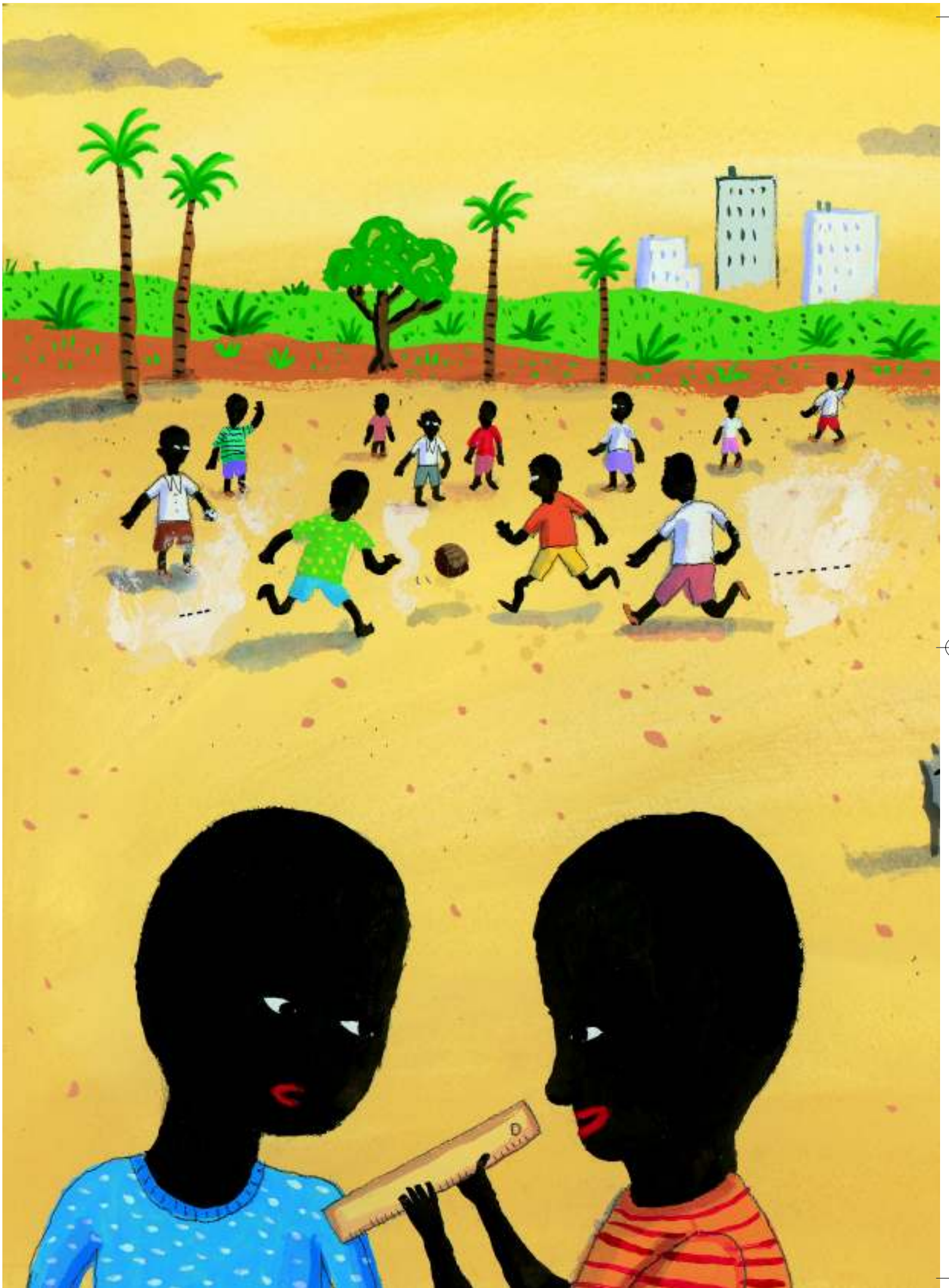
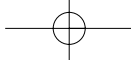

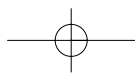

Amadu mokyklos pastatas buvo beveik visiškai naujas. Jis buvo pastatytas tuo pat metu kaip ir kaimo ambulatorija už Europos Sąjungos ir jos šalių narių pinigų. Klasėje mokytojas rodė sename žemėlapyje visas Europos Sąjungos nares. Matas jas gerai žinojo ir jam visą laiką norėjosi kelti ranką:
— Tamsta mokytojau! Aš žinau!

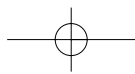
— Imk, tai tave atgaivins...

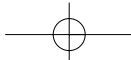
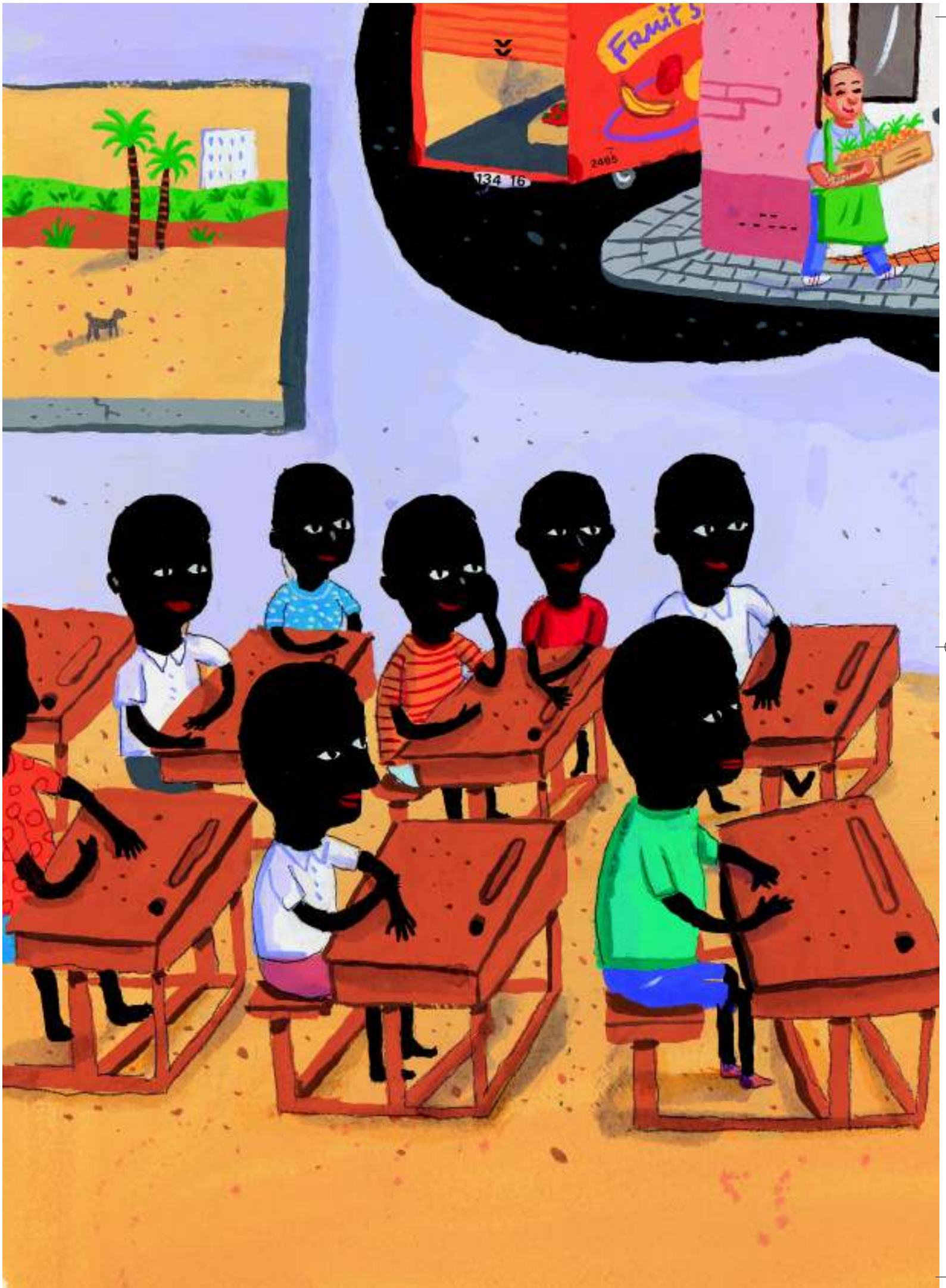
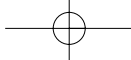
Amadu padavė jam gabalėlį mango vaisiaus. Vaisius buvo gardus ir saldus.

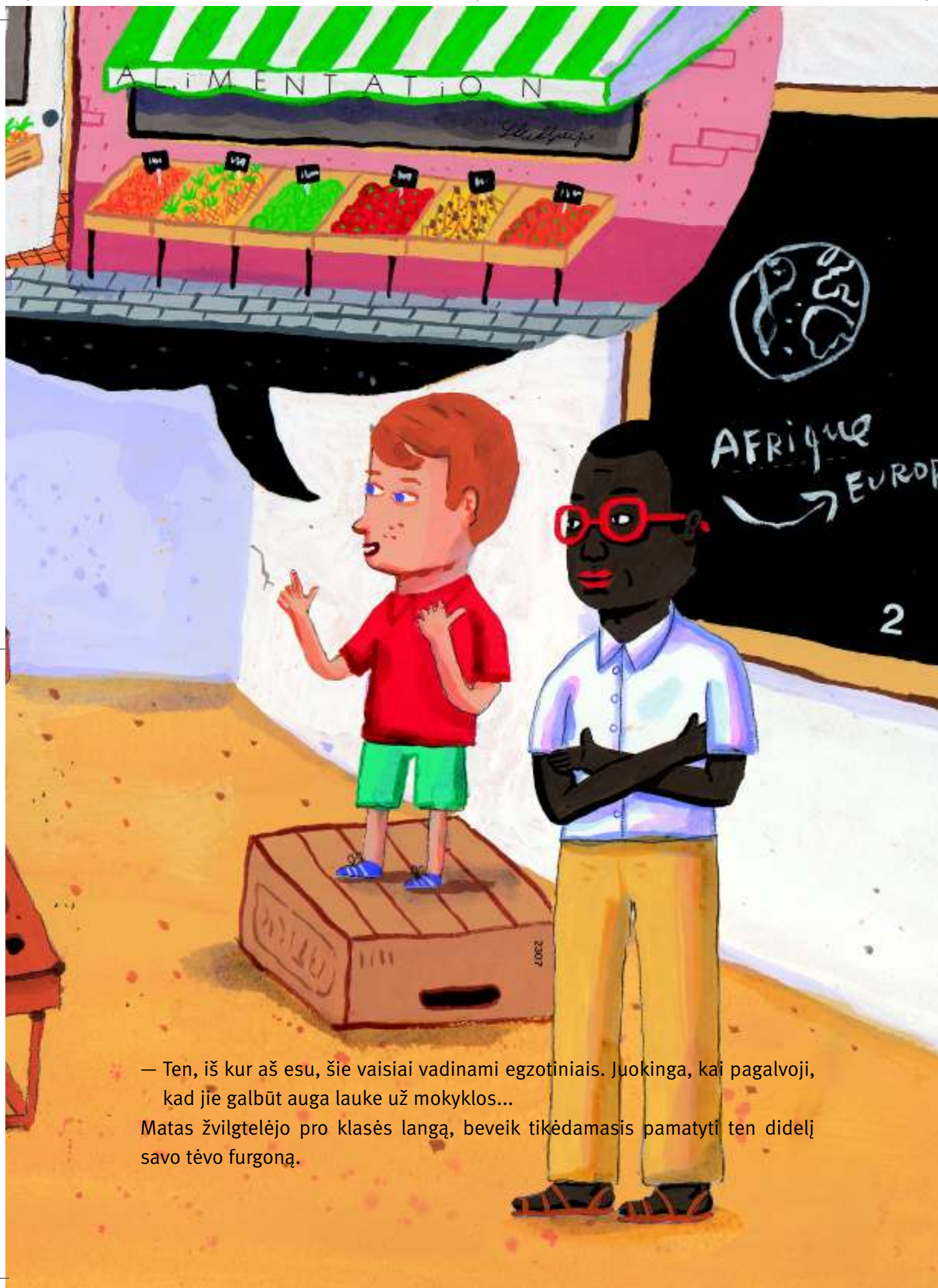
Matas nusišypsojo:

— Mano tėčio parduotuvėje yra tokių pačių vaisių.

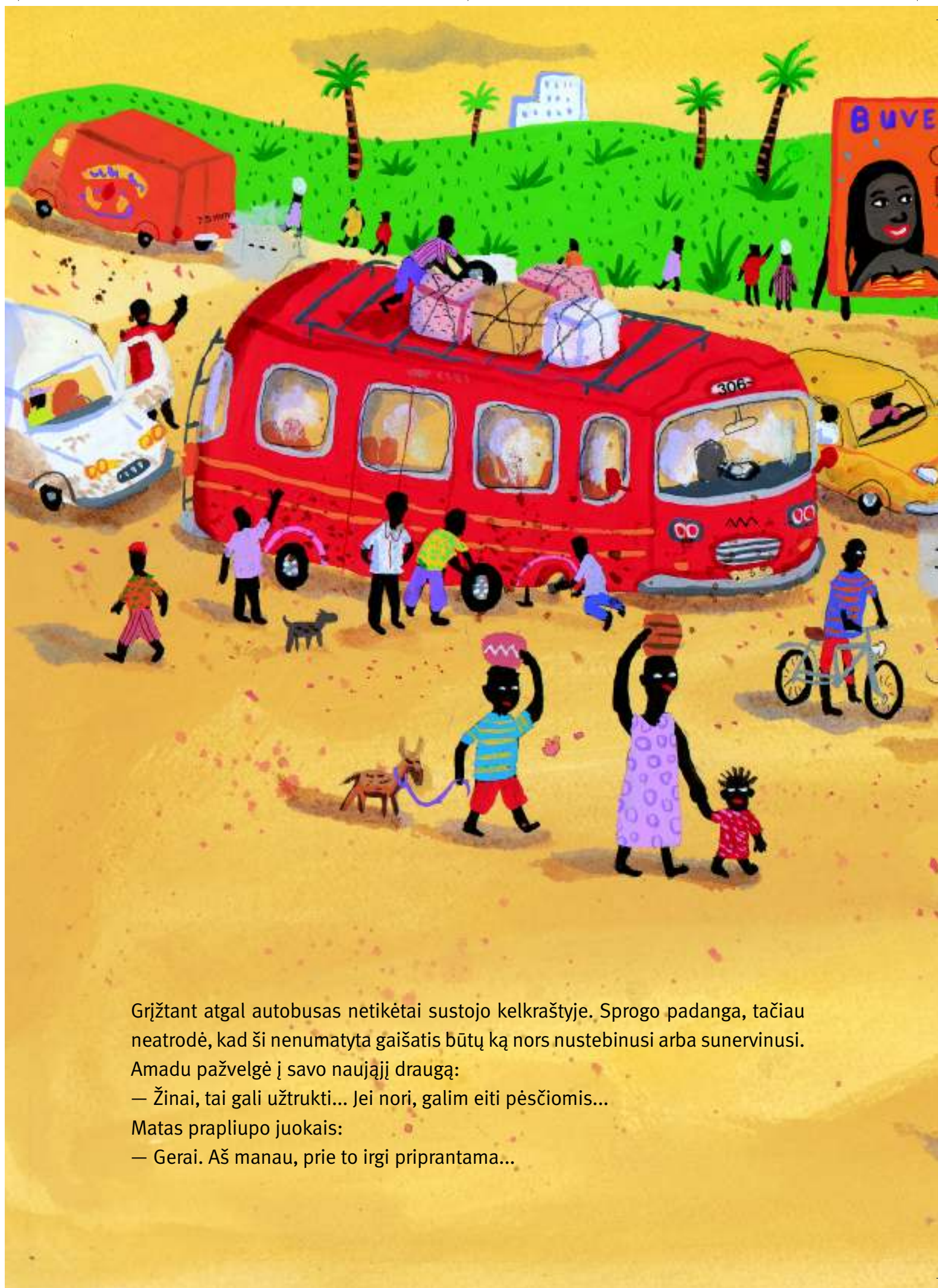
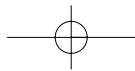
— Smagu girdėti, kad ten, kur tu gyveni, žmonės mėgsta produktus iš mano kaimo.

— Ten, iš kur aš esu, šie vaisiai vadinami egzotiniais. Juokinga, kai pagalvoji, kad jie galbūt auga lauke už mokyklos...
Matas žvilgtelėjo pro klasės langą, beveik tikėdamasis pamatyti ten didelį savo tėvo furgoną.

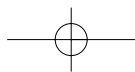
Grįžtant atgal autobusas netikėtai sustojo kelkraštyje. Sprogo padanga, tačiau neatrodė, kad ši nenumatyta gaisratis būtų ką nors nustebinusi arba sunervinusi.

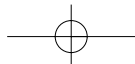
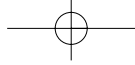
Amadu pažvelgė į savo naująjį draugą:

— Žinai, tai gali užtrukti... Jei nori, galim eiti pėsčiomis...

Matas prapliupo juokais:

— Gerai. Aš manau, prie to irgi priprantama...

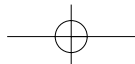
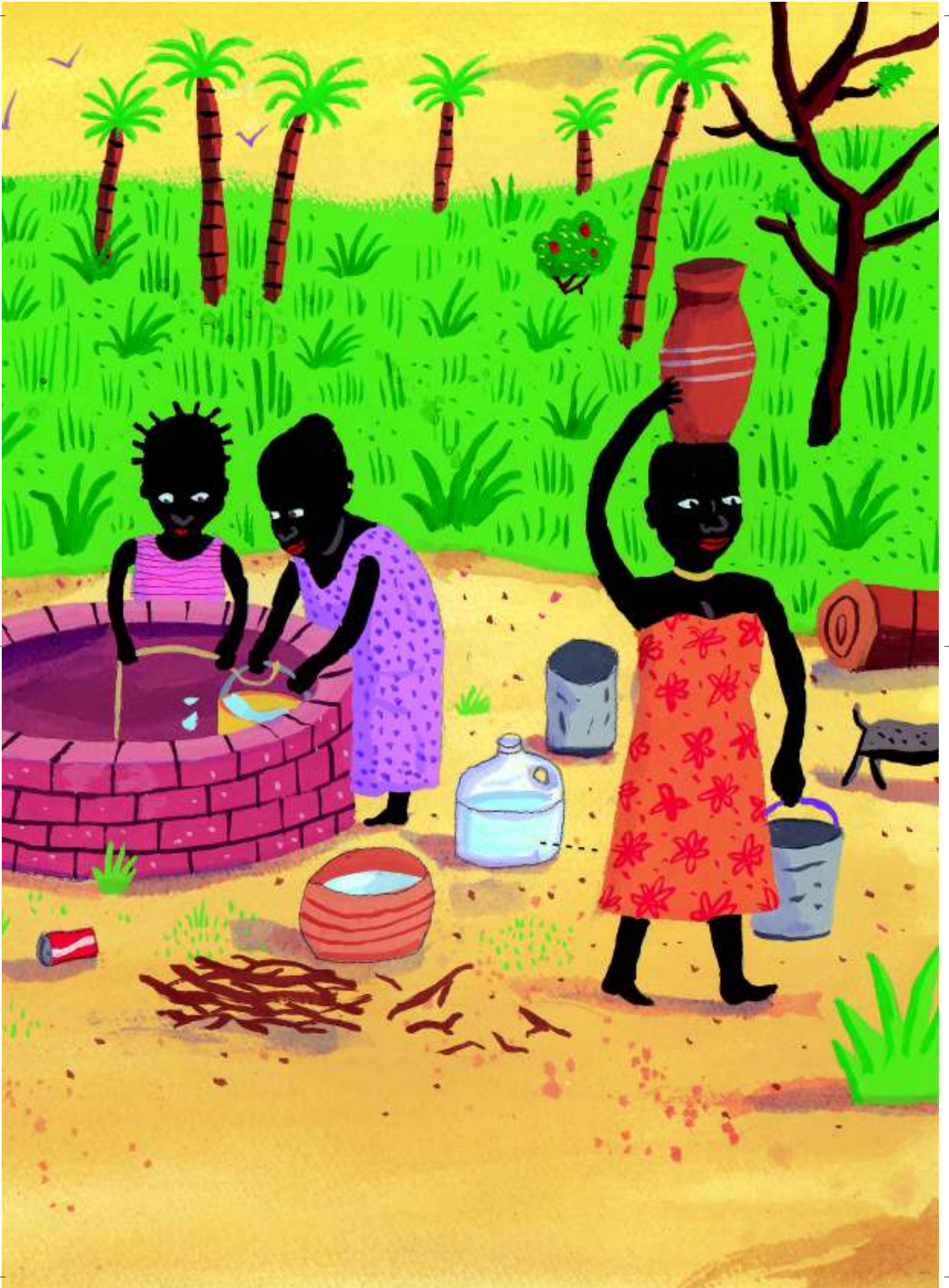
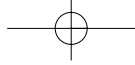

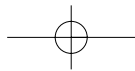
Amadu kaimas nebuvo labai toli. Jiedu ėjo proskyna per palmių giraitę. Kelio gale buvo gražus iš akmenų sumūrytas šulinys, prie kurio kelios moterys pylė vandenį į milžiniškus molinius ąsočius.

— Labas, Matai! Aš esu Mirjam, Amadu mama.

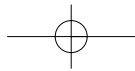
Ji užsidėjo ąsotį ant galvos, kaip ir kitos moterys. Matas žiūrėjo į ją su nerimu. Ar toli ji galės nueiti su šitokiu daiktu ant galvos?

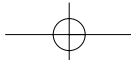
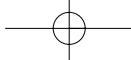

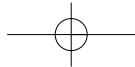
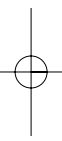
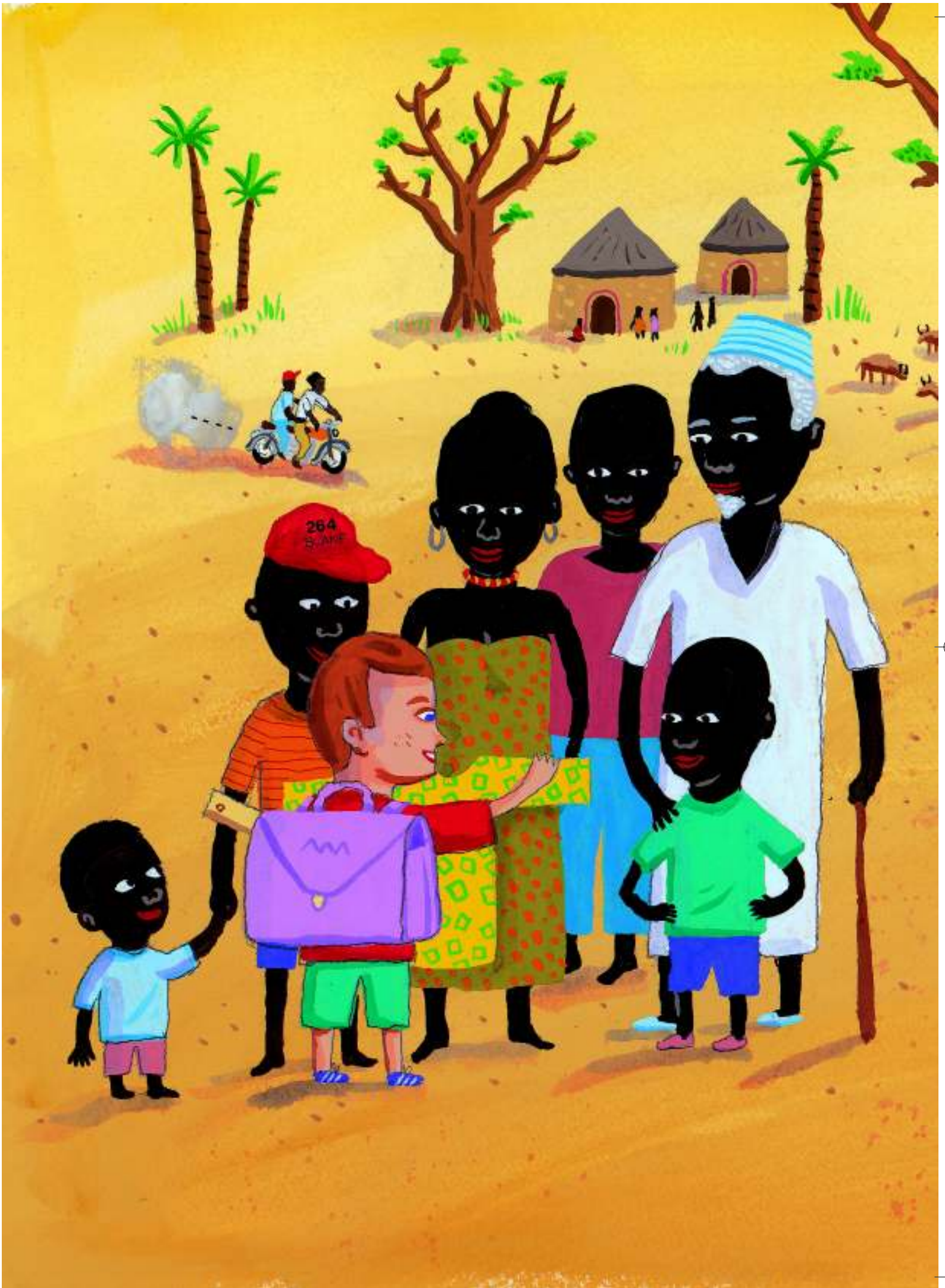
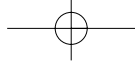

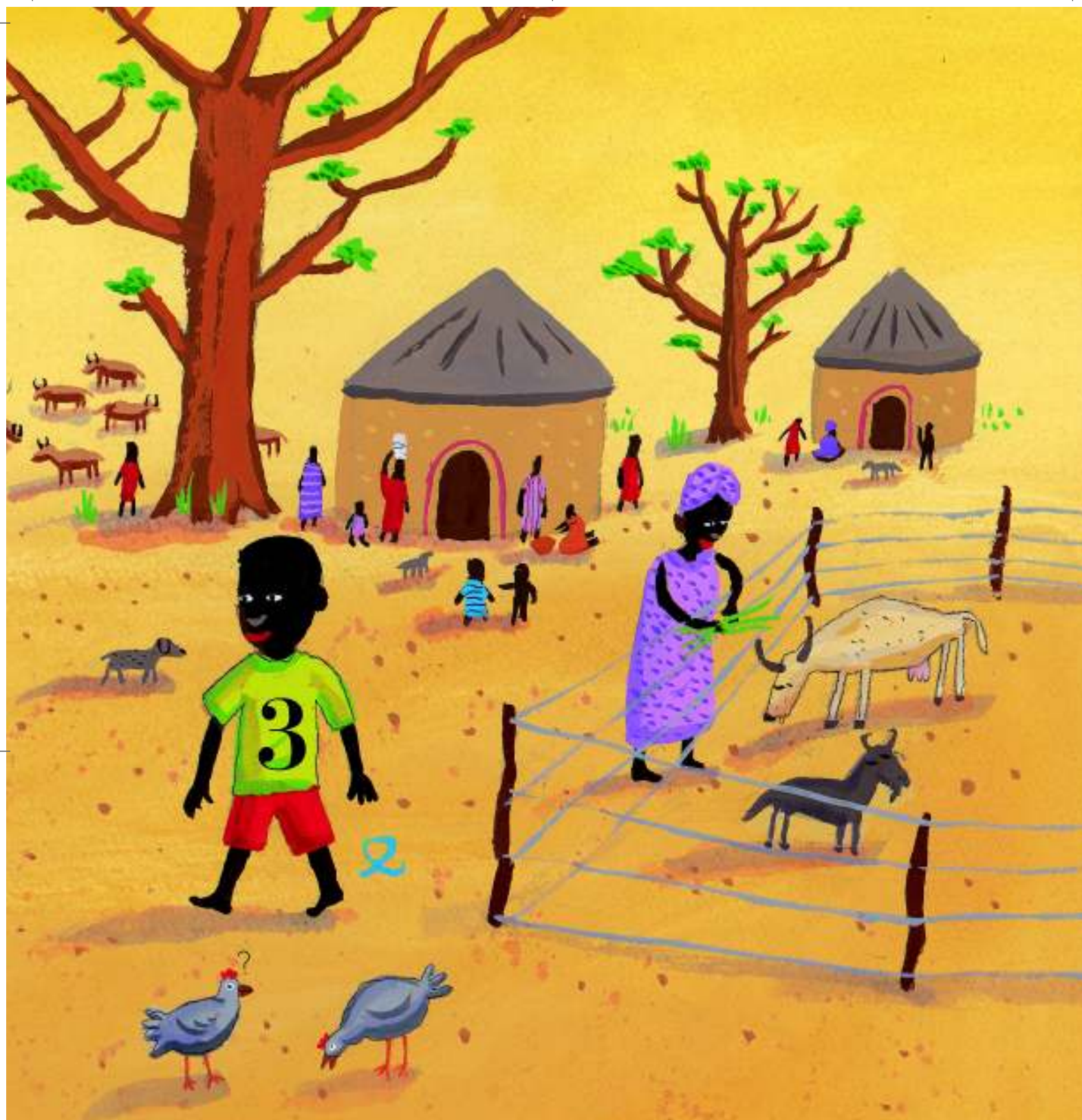

Moterys eidamos dainavo, o ąsočiai atrodė taip, tarsi būtų prisriegtį prie jų galvų... Matas ir Amadu bėgo prieš jas per žydinčias pievas, kurių gėlės, be jokios abejonės, greitai bus nuvežtos į didelius šiaurės miestus.

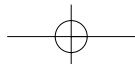
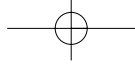

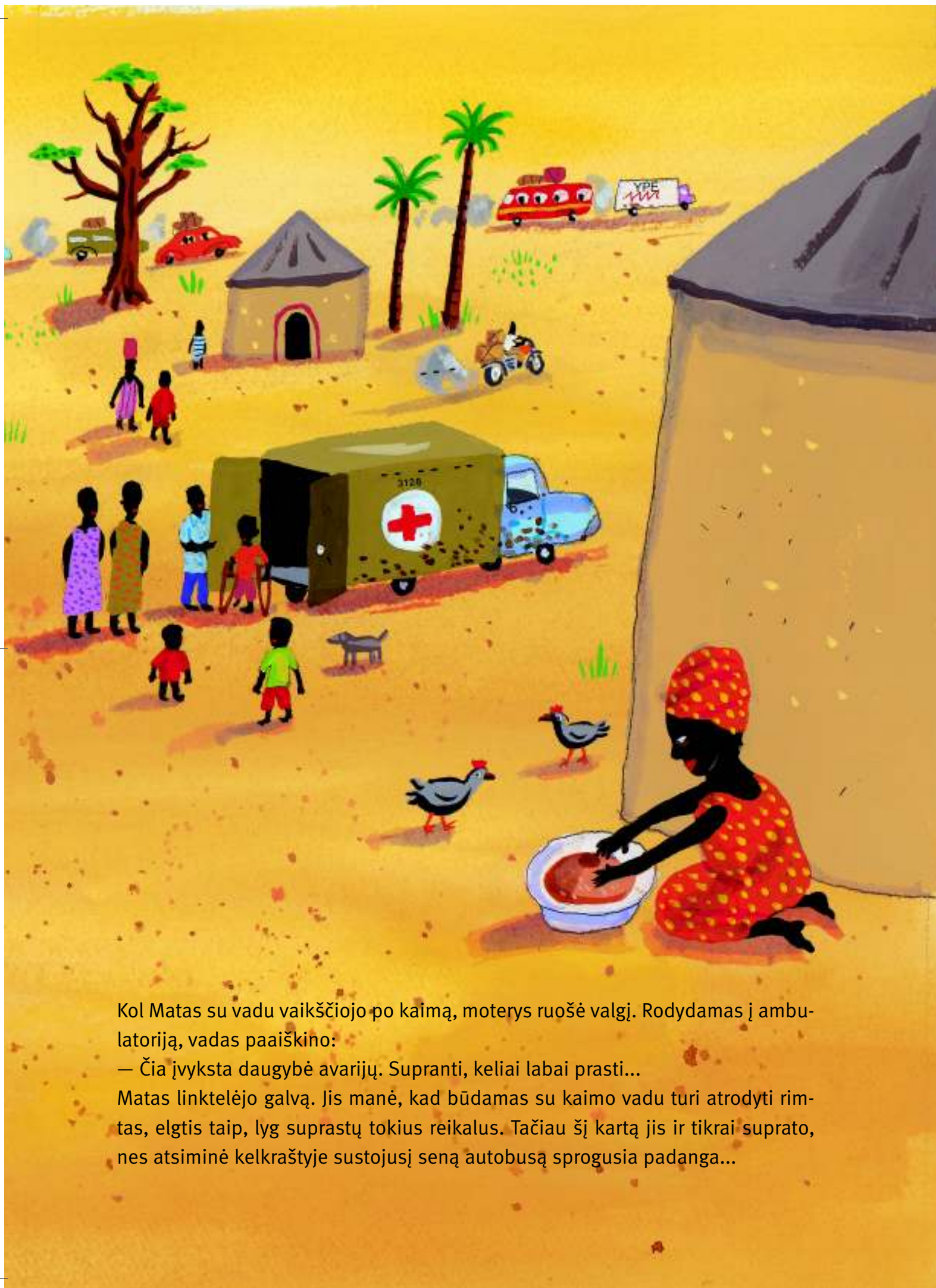
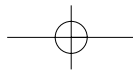
Matas jautėsi išdidus ir labai laimingas. Jis laikė rankose marškinius, kuriuos tik ką gavo dovanų iš kaimo vado. Jie buvo nuostabūs, ryškių šiltų spalvų.

— Ar tau jie patinka?

— Jie nuostabūs... — tepajėgė sušnabždėti Matas. Jis buvo taip susijaudinęs, kad nežinojo, ką pasakyti.

Niekada anksčiau jo nebuvo šitaip sveikinęs kaimo vadas. Jis jautėsi taip, tarsi jį būtų pasveikinęs karalius arba prezidentas, ar kitas itin svarbus asmuo. Jam reikėjo laiko, kad sutramdytų užplūdusius jausmus...

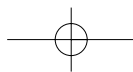

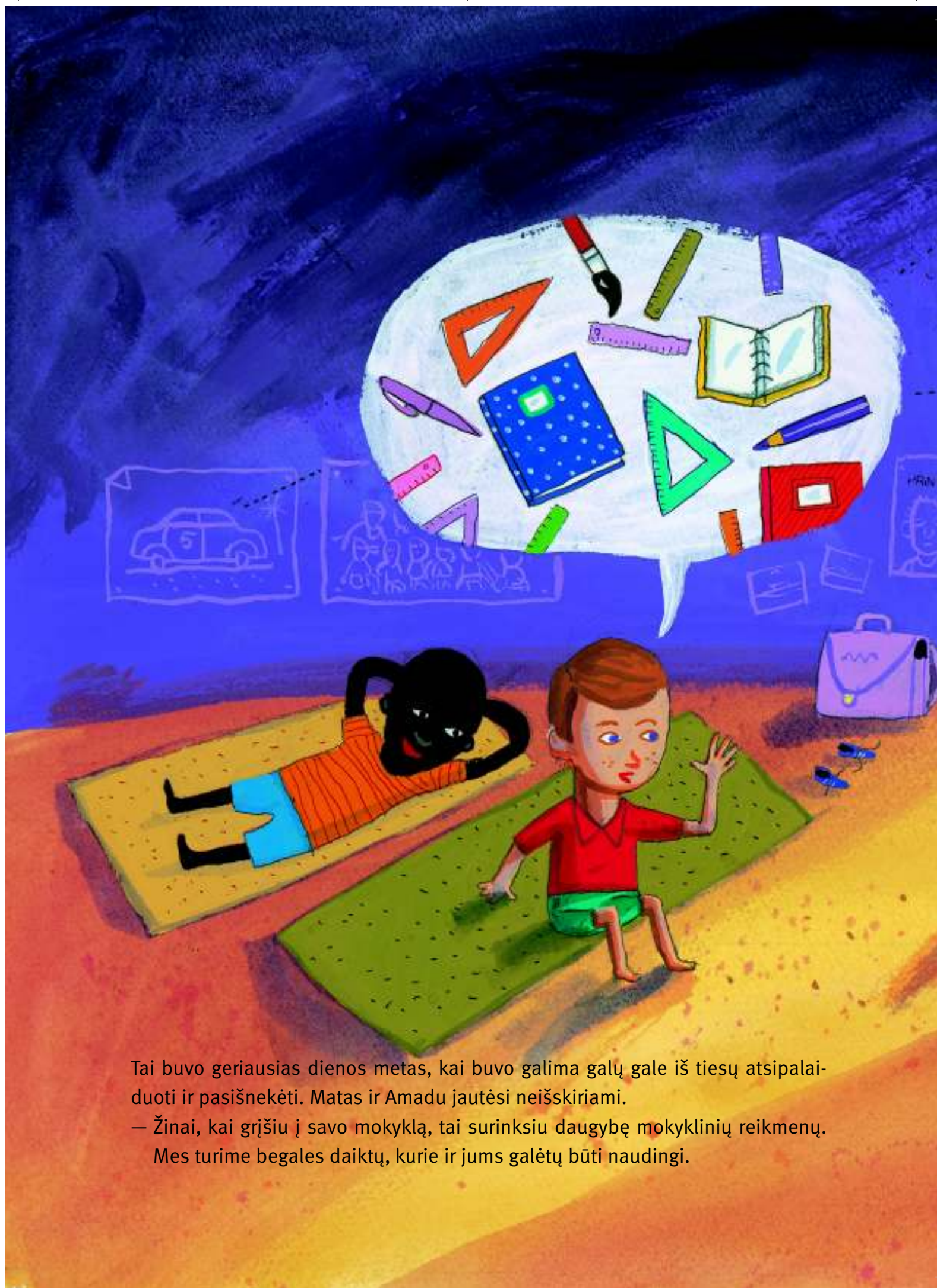
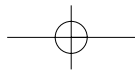

Kol Matas su vadu vaikščiojo po kaimą, moterys ruošė valgį. Rodydamas į ambulatoriją, vadas paaiškino:

— Čia įvyksta daugybė avarijų. Supranti, keliai labai prasti...

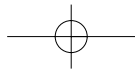
Matas linktelėjo galvą. Jis manė, kad būdamas su kaimo vadu turi atrodyti rimtas, elgtis taip, lyg suprastų tokius reikalus. Tačiau šį kartą jis ir tikrai suprato, nes atsiminė kelkraštyje sustojusį seną autobusą sprogsia padanga...

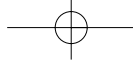
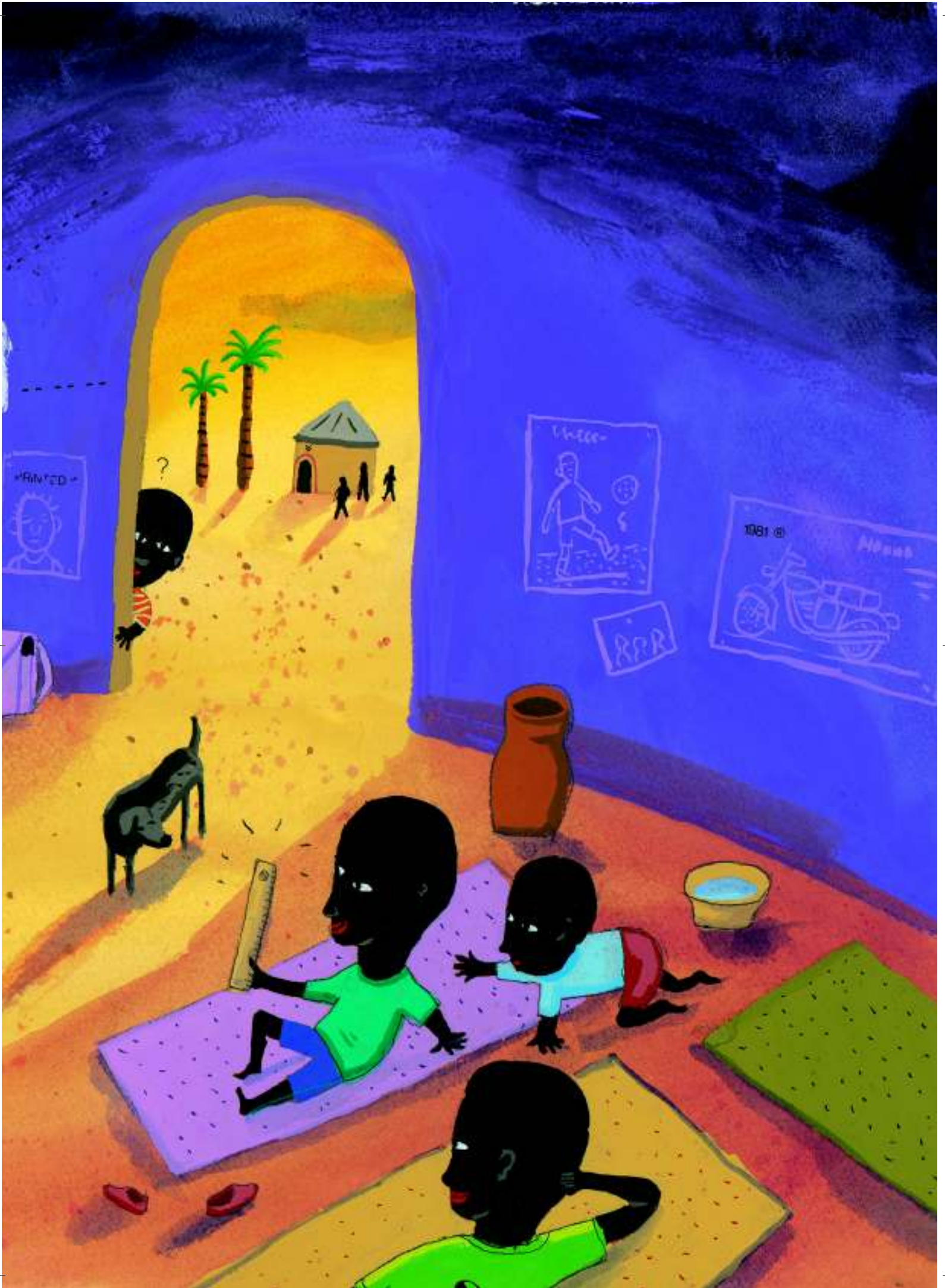
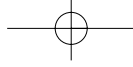

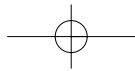
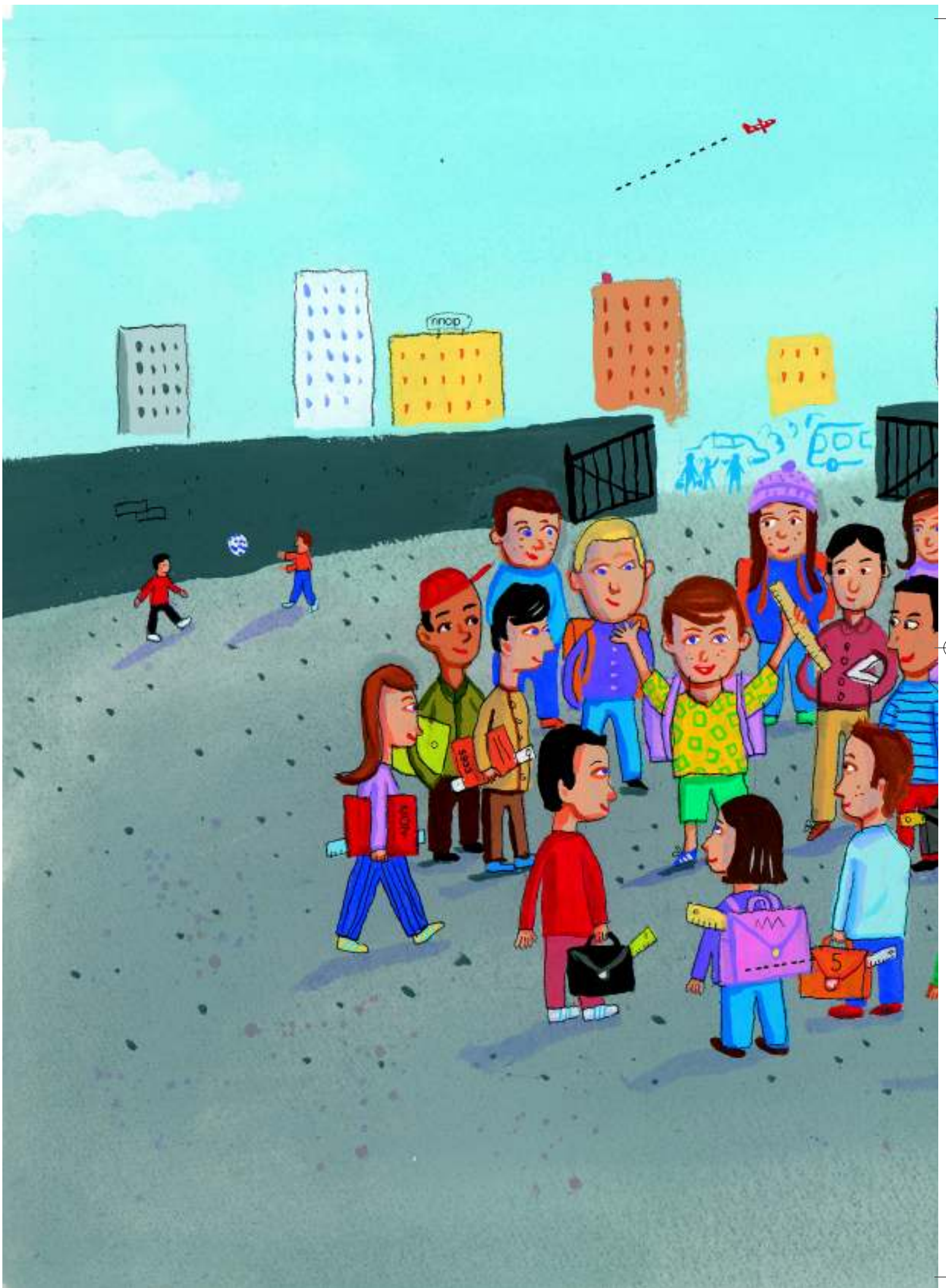
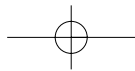
Tai buvo geriausias dienos metas, kai buvo galima galų gale iš tiesų atsipalaiduoti ir pasišnekėti. Matas ir Amadu jautėsi neišskiriami.

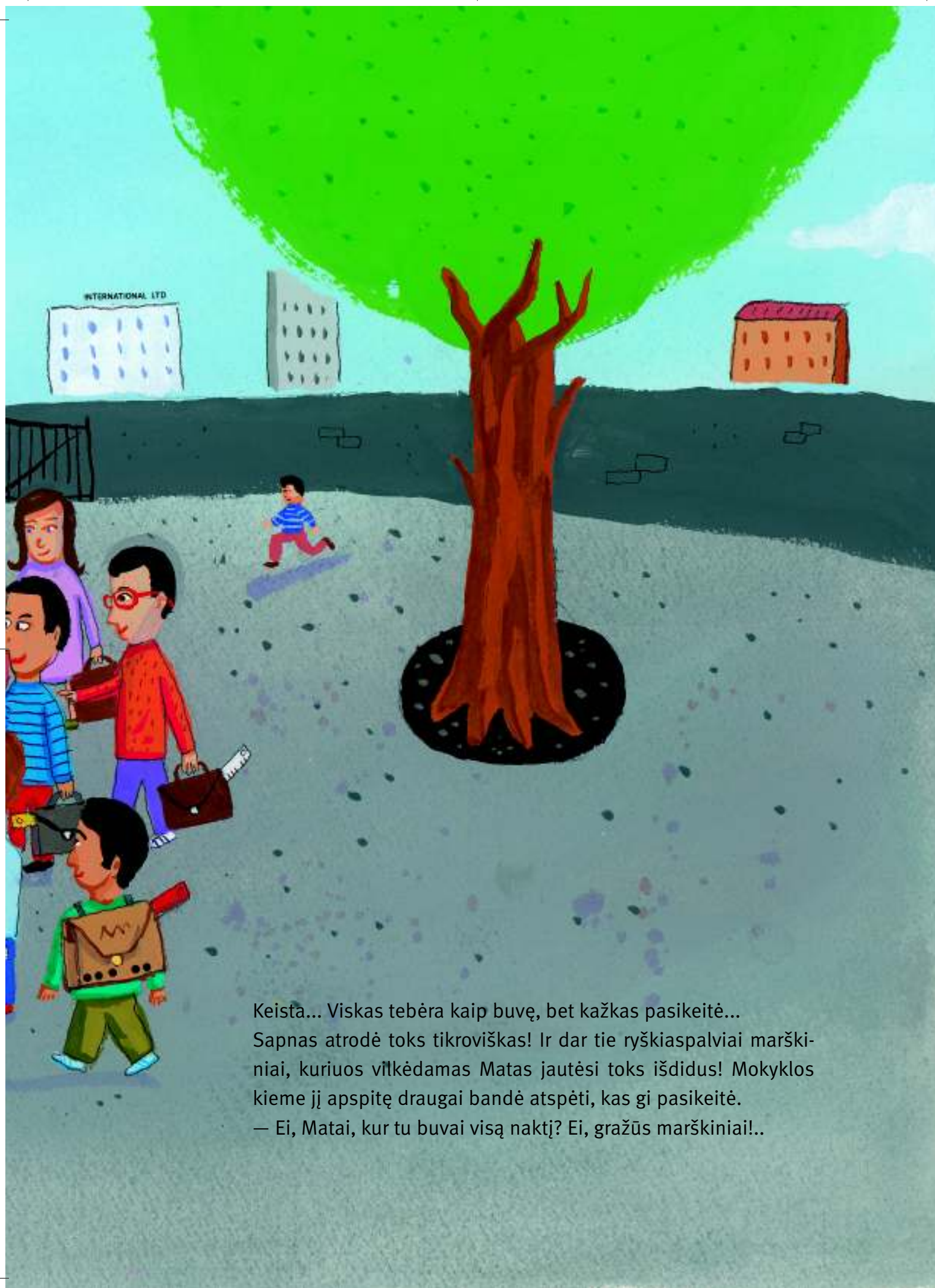
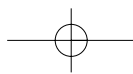
– Žinai, kai grįšiu į savo mokyklą, tai surinksiu daugybę mokyklinių reikmenų. Mes turime begales daiktų, kurie ir jums galėtų būti naudingi.

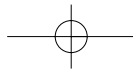

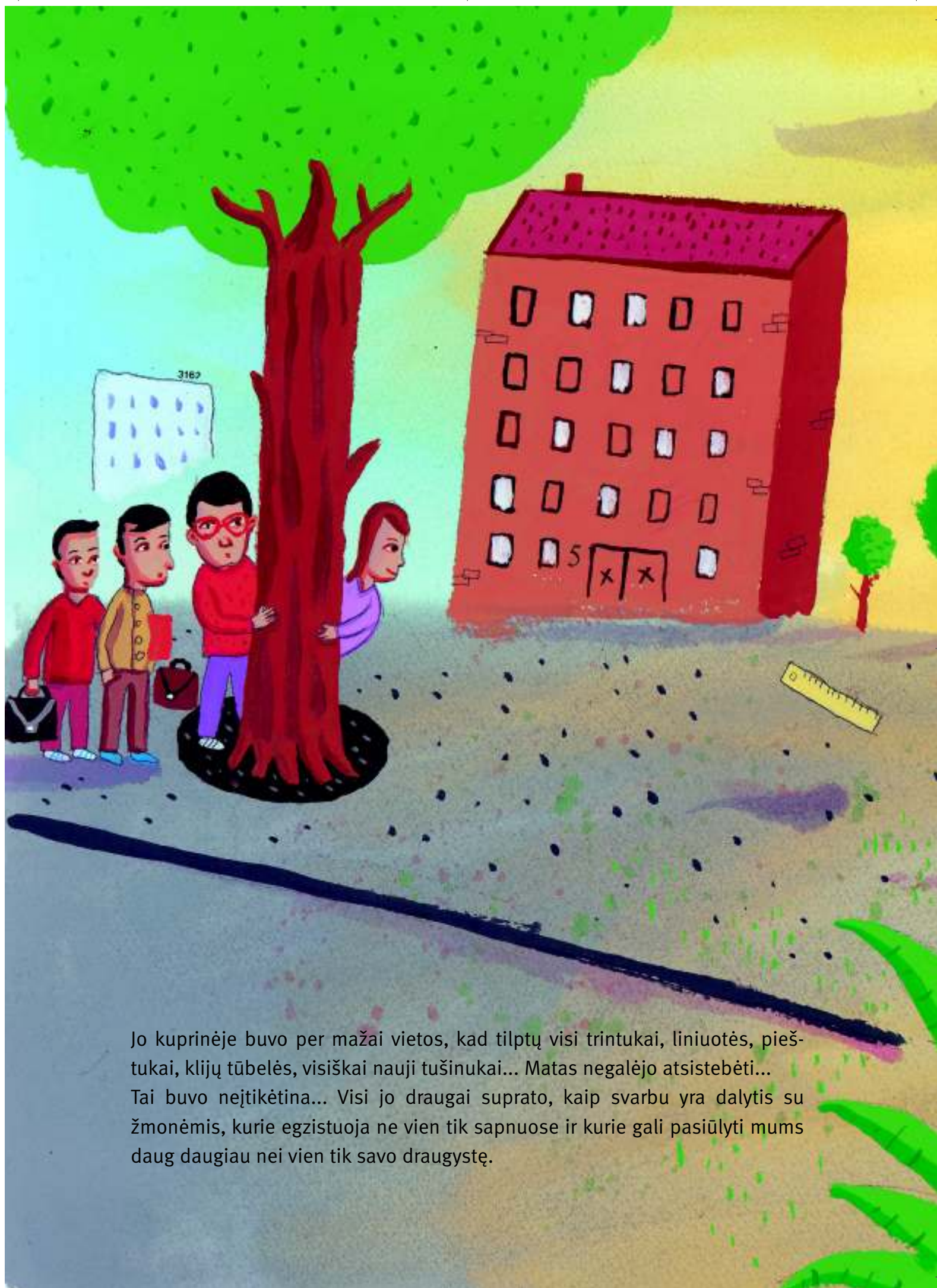
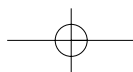

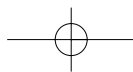

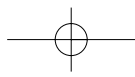
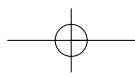
Keista... Viskas tebėra kaip buvę, bet kažkas pasikeitė...
Sapnas atrodė toks tikroviškas! Ir dar tie ryškiaspalviai marškiniai, kuriuos vilkėdamas Matas jautėsi toks išdidus! Mokyklos kieme jį apspitę draugai bandė atspėti, kas gi pasikeitė.
— Ei, Matai, kur tu buvai visą naktį? Ei, gražūs marškiniai!..

Jo kuprinėje buvo per mažai vietos, kad tilptų visi trintukai, liniuotės, pieštukai, klijų tūbelės, visiškai nauji tušinukai... Matas negalėjo atsistebėti... Tai buvo neįtikėtina... Visi jo draugai suprato, kaip svarbu yra dalytis su žmonėmis, kurie egzistuoja ne vien tik sapnuose ir kurie gali pasiūlyti mums daug daugiau nei vien tik savo draugystę.

Norėdamas padėti tavo tėvams, mokytojams ir visiems, kurie skaitė su tavimi šį pasakojimą, pasakyti tau daugiau apie **bendradarbiavimą vystymosi labui** ir apie tai, ką kiekvienas iš mūsų gali nuveikti, stengdamasis sumažinti skurdą pasaulyje, Europos Komisijos Vystymosi generalinio direktorato Informacijos ir komunikacijos skyrius išleido išsamesnį vadovėlį.

Paprašyk jų surasti daugiau informacijos apie tai internete:

http://ec.europa.eu/development/index_en.htm
arba gauti iš Europos Bendrijų oficialiųjų leidinių biuro.

LEIDĖJAI

Georges Eliopoulos
Europos Komisija
Vystymosi generalinis direktoratas
Informacijos ir komunikacijos skyrius
Rue de la Loi, 200
B - 1049 Bruxelles

PATARĖJAS

„Mostra! Communication“ vardu Luc Dumoulin

ILIUSTRACIJOS

Philippe de Kemmeter

TEKSTAI

Ariane Le Fort – Valérie Michaux

GRAFINIS DIZAINAS

Marc Dausimont

Printed in Belgium

EUROPOS KOMISIJA

Liuksemburgas: Europos Bendrijų
oficialiųjų leidinių biuras
2006 — 36 p. — 20 x 28 cm
ISBN 92-79-03506-1

